

T'ĀHEKE

NR. 5

1973

19. mail on
pioneeridel
sünnipäev-
pioneeriorga-
nisatsiooni
51. aastapäev.
Jäheke käis
sel puhul
malevates
vaatamas,
kuudas täht-
sat päeva vas-
tu võetakse.

Viljandi 3. 8-kl. Koolis nägin halli mälestustahvli. Sellel on kiri: «Meie koolimajast läks oma viimasesse lahingusse fašistide vastu pioneer Hendrik Kuivas.» V-a klassi pioneerid rääkisid: «Eelmisel aastal andis VII b klassi pioneerirühm, senine Hendrik Kuivase nimeline rühm, meile üle lipu ja rühma asjad. Ka meie rühm tahab kanda Hendrik Kuivase nime. Muidugi peame selle au ära teenima.»

Kullamaa 8-kl. Koolis raporteeris pioneerimaleva spordiorganisaator Mihkel Hanson: «Saime valmis kooli spordiväljaku. Kõige tragimad töömehed olid Olev Pääsuke, Raivo Jõgisalu ja Valdi Leidsalu. Nüüd saame jälle oma olümpiamänge korraldada.»

Raikküla 8-kl. Kooli tuli paks kiri Saksa DV Brohmi koolist. Mis seal sees on! Rahvaste sõpruse klubi «Sõprus» president Marju Kuusemets kutsus pioneerid kokku.

«Küllap on neljavõistluse tulemused,» pakkus keegi.

Olidki! Tulemused ja võitjate fotod. Oli ju kokku lepitud, et kõigest, mis koolis huvitavat, jutustatakse sõpradelegi. Raikkülalased lubasid kiiresti ka oma paremad sporditagajärjed kirja panna ja teele saata. Siis saab selgeks, kes on tublimad.

Vodja 8-kl. Koolis kuulsin, kui üle vahetunnikõmina kõlas IV klassi timurlaste komandöri Larissa Dmitrijeva hääl: «Timurlased, valmistuge õhtuseks retkeks!»

Timurlased on salapärane rahvas. Oma tegudest nad laialt ei kuuluta. Nii ma ei saanudki teada, mis ees seisab. Kas minnakse pensionäridest vanakestele peenraid tegema, lasteaia ümbrust koristama või on hoopis midagi uut kavas.

Kadrina Keskkoolis oli kõigil kangesti kiire. VIII b klassi tüdrukud Gerda Aas ning Katrin Saukas ütlesid:

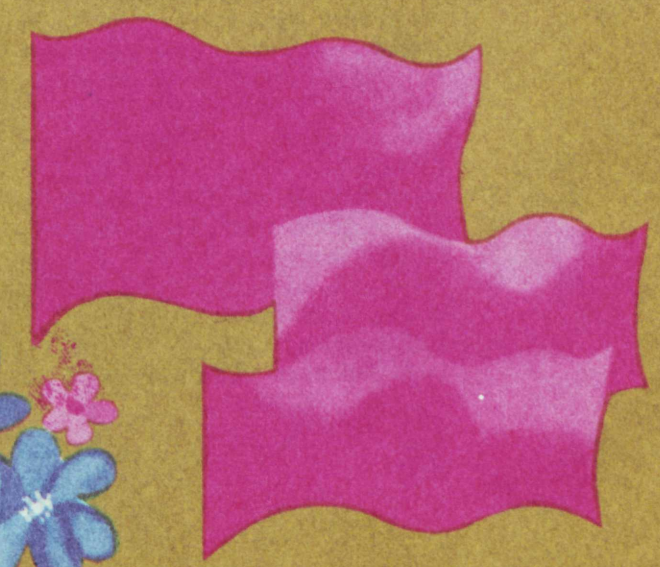
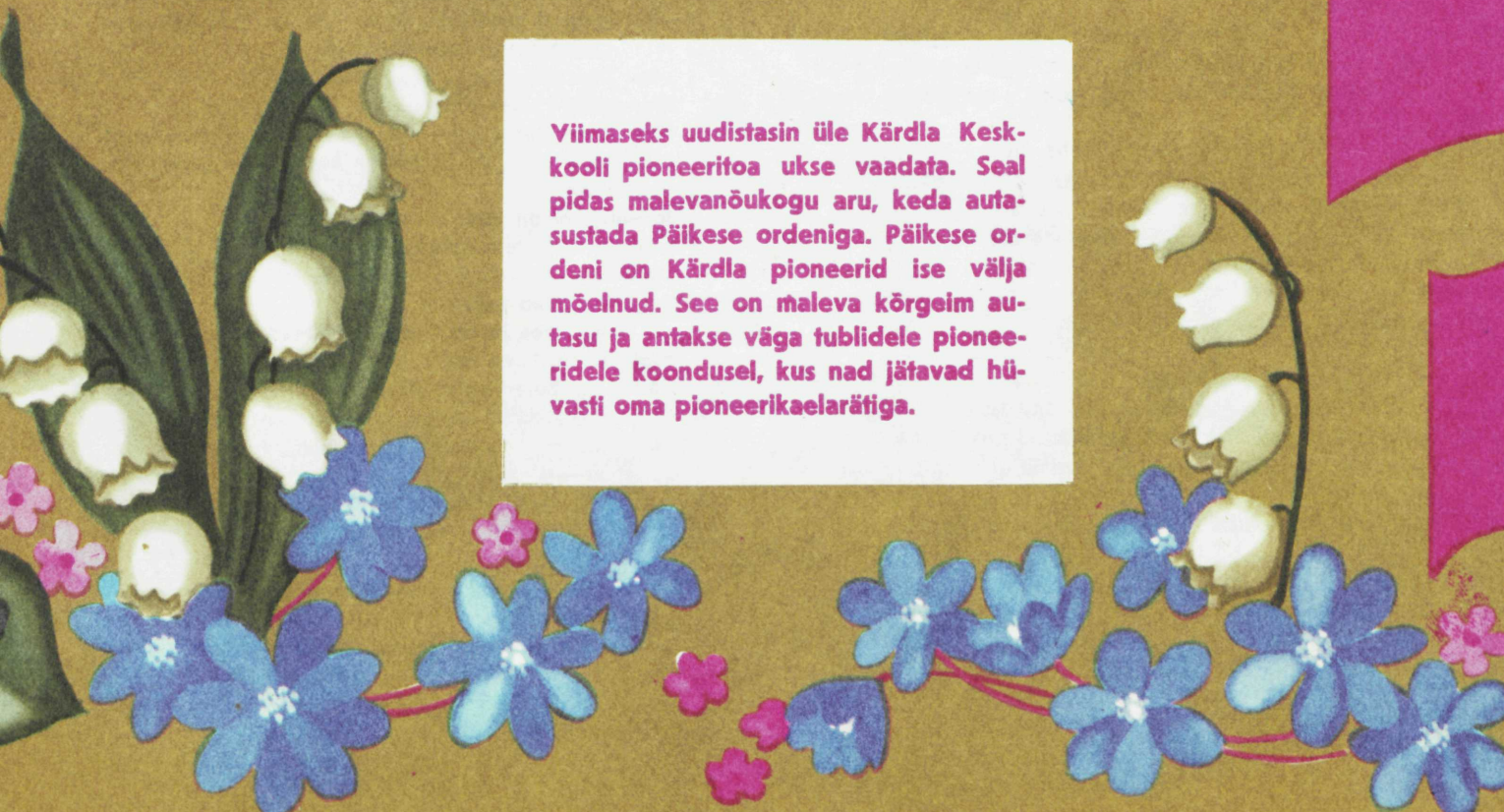
«Läheme jälle esinema. Seekord remondi-tehnikajaama. Talvel vabariiklikul ülevaatusel saime oma kava eest teise koha. Nüüd tahavad meid kõik kuulata-vaadata. Oleme juba paarkümmend korda esinenud.»

Viimaseks uudistasin üle Kärkla Keskkooli pioneeritoa ukse vaadata. Seal pidas malevanõukogu aru, keda autastada Päikese ordeniga. Päikese ordeni on Kärkla pioneerid ise välja mõelnud. See on maleva kõrgeim aujasu ja antakse väga tublidele pioneeridele koondusel, kus nad jätavad huvasti oma pioneerikaelarätiga.

Kuidas tuli mai?

«ÜTLE, MAI, ÜTLE, MAI,
KUIDAS SINA SIIA SAID!»
«TULIN LIPPUDEGA MA,
SÕITSIN RUTTU TAKSOGA
JA SIIS SUURE YAEVAGA
SÕITSIN UHKE LAEVAGA.
KULLA KAI, KULLA KAI,
NÕNDA MINA SIIA SAIN.»

MARIKA MIKKER,
Tallinna 32. Keskkooli II e klassi õpilane

Kadri Kaardid

Joonistanud EDGAR VALTER

See asi sai alguse peenramaast. Kadri ei käinud veel kooliski, kui tal lubati ploomipuude alla oma peenar teha. Sellest tuli lillepeenar. Kadri tassis kastekannuga vett, kitkus umbrohtu ja kobestas mullapinda. Ning tulbid, nartsissid, krookused ja võõrasemad õitsesid ja õitsesid.

Niimoodi õppis Kadri lilli tundma ja armastama. Ta pani tähele, et nagu inimesed, nii magavad ka lilled. Ja nii nagu inimesed ei ava silmi üheaegselt, ei tee ka lilled hommikuti sugugi korraga õienuppe lahti. Küll oli lugu — õite avanemise ja sulgumise järgi võis isegi kellaega kindlaks määrata.

Nagu kõik lapsed, nii oli ka Kadri sünnipäevade puhul ilusaid kirevaid õnnitluskaarte saanud. Osale neist olid lilled joonistatud. Ühel päeval tuli Kadri mõte lillekaardid eraldi karpi panna. Kui talvel pärislilli pole, on ka pildililli tore vaadata.

Sellest päevast sai Kadrist postkaartide koguja ehk, nagu võõrsõnaga öeldakse — kollektsionäär. Kui nende peres kellelegi lillepildiga postkaart saadeti, sai Kadri kaardi endale. Roosipildid pani ta ühte, muude aialillede pildid teise, kõik metsalillede pildid kolmandasse ja potilillede pildid neljandasse karpi.

Nüüd on Kadri kollektsioonis juba üle saja lillekaardi. Igaühest oskab ta midagi jutustada.

Kui vana Kadri on?

Noh, kui vana üks teise klassi oktoobrilaps ikka on. Kaheksa-aastane.

JÜRI RANT

IKO MARAN

HEDI, JORMA,

Hedi ja Jorma kükitasid toa taga suures takjapöösas. Takjapöösas on hea olla, seal ei keegi ei näe sind, aga sina näed kõiki. Ja õhk on takjapöösas, ilus roheline, mitte kollane nagu toas, ega sinine nagu rannas. Hedi pani käe rusikasse ja pigistas nii kõvasti, et nägu läks krimpsu. Ta rääkis:

«Õhk on väga õhuke, ta läheb igalt poolt läbi. Ma pigistan kõigest jõust, aga ta on ikka mul peo sees.»

Hedi avas käe ja lapsed nägid mõlemad, et õhk oli tõesti ta peopesal alles.

Jorma pani nimetissõrme otsa vastu põidlaotsa ja pigistas omakorda kõigest jõust.

«Kas õhk ikka läheb minu sõrmede vahelt läbi?» küsis ta.

«Ikka läheb,» ütles Hedi. «Õhk on õhuke-õhuke.»

Jorma imestas väga, kuidas üks asi võib ometi nii õhuke olla. Parajasti kandis üks teine õhk, mis tuli läbi seinast, takjapöösasse pannkoogilõhna.

«Ema küpsetab kooki,» ütles Hedi.

«Ma tahan kooki,» ütles Jorma.

«Ma lähen küsin ema käest kaks kooki,» ütles Hedi.

«Siis me istume siin ja sööme kooki ja räägime juttu, eks, Jorma?»

Jormale meeldis Hedi mõte. Ta kinnitas:

«Sööme kooki ja räägime õhust, eks, Hedi!»

«Aga sina ära kuhugi ära mine. Sa võid ära kaduda ja siis ema riidleb meiega.»

«Ei lähe,» ütles Jorma. Tema ei tahtnud, et keegi kellegagi riidleb. Tema tahtis, et kõik räägiks ilusti.

Ema pani helesinisele alustassile kaks kooki, raputas neile lusikaotsaga suhkrut peale ja andis Hedi kätte. Hedi läks alustassi kahe käega kinni hoides ettevaatlikult uksest välja.

Trepil tuli Hedile vastu kass, saba püsti.

«Kurnäü,» ütles kass, hõõrus end vastu Hedi sääri ja laskis nurru lahti.

«Mine küsi ise ema käest,» ütles Hedi kassile, «mis sa minu käest norid.»

Kass aga ei kuulanud Hedit, tuli talle nurrudes järele

PANNKOOGID JA HOBUNE

ja vahepeal jooksis päris jalgu, et palju ei puudunud ja Hedi oleks maha kukkunud.

Jorma oli juba Hedit oodanud.

«Kumb on minu kook!» küsis ta, kui Hedi alustassiga tema kõrvale kükitas.

«See,» ütles Hedi ja näitas Jormale kooki, millel oli ühes servas näpuotsasuurune poeg.

Lapsed oleksid võinud nüüd hakata ilusti kooke sööma, kuid kass oli kohe platsis, karjus jultunult ja tahtis käpaga koogid endale krahmata.

«Ma lähen küsin kassile ka kooki,» ütles Hedi. «Siis ta jätab meid rahule. Hoia sina seni alustassi.»

Hedi andis helesinise alustassi kahe ilusa pruuni koo-giga Jorma kätte ja, kassi pooleldi enda ees lükates, kadus majanurga faha.

(Järgneb.)

Illustreerinud ENE PIKK

LEELO TUNGAL

MOORAMAA KUNINGAD

KÕIK MOORAMAA KUNINGAD
ALAMAID LUNIVAD:

«KAS TE EI OLEKS EHK
NATUKE KUNINGAD?

EGA SEL AMETIL

OLEKS JU VIGA,

AINULT ET TROONIL ON

RAASUKE IGAV.

MOORUSPUU ALL

ISTU PÄEVAD JA ÖÖD,

KOGU AEG NÄITAMA

MOORAMAA TÖÖD

MOORAMAA MOORID

VOORIVAD,

VOORIVAD,

KOORINA

KOORIVAD,

KEEDAVAD,

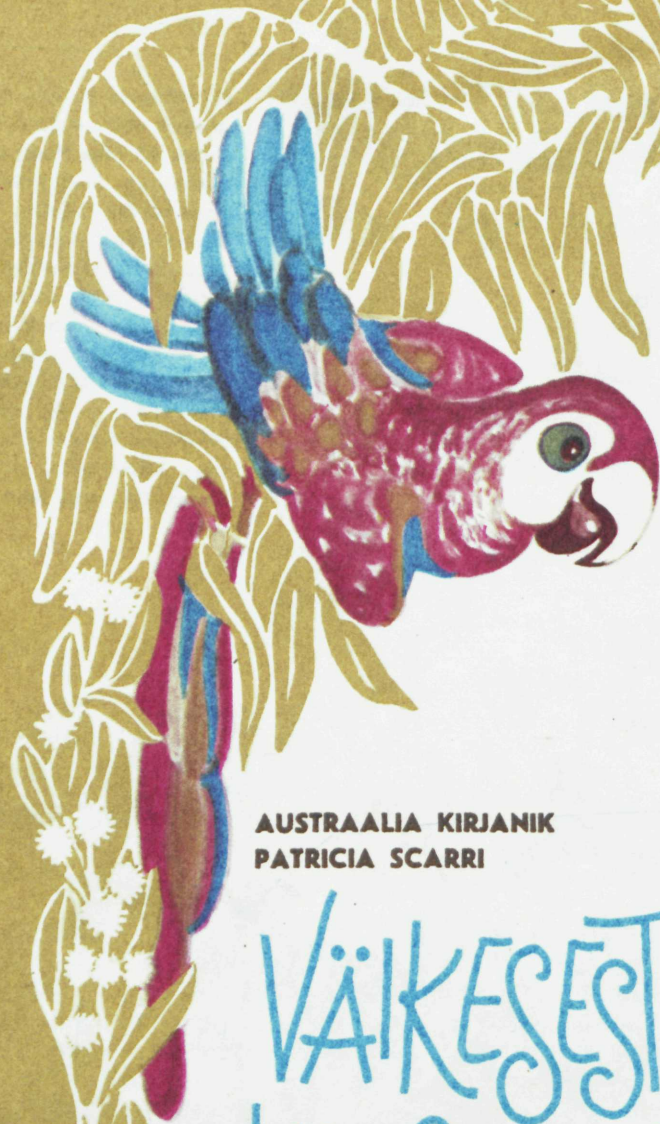
MOORIVAD...

«NOH, MIS TÖÖD ME TEEME,

KAS SINA EI TEA?»

NII ET MUL JUBA RINGI KÄIB

MOORAPEA.»

AUSTRALIA KIRJANIK
PATRICIA SCARRI

VÄIKESEST KÄNGURUST

Väikese känguru meelest oli väga tore ema taskus istuda. Aga ühel heal päeval pani ema ta rohu peale maha ja ütles:

«Kullake, nüüd pead sa hüppamise ära õppima. Mina lähen koju marjakooki tegema ja sina hüppad ise koju einеле.»

«Aga ma ei oska ju hüpata,» hädaldas kängurulaps.

«Muidugi oskad,» vastas ema. «Oskad teha kõike, kui sa ainult püüad!» hüüdis ema ja hüppas üle küngaste minema.

«Ui-ui-ui-ui-ui-ui,» nuttis kängurulaps ega proovinudki hüpata.

Sõbralik koala-karu hüüdis talle puu otsast:

«Katsu keksida oksalt oksale.» Kängurulaps viskuski õhku — viuh! Aga oksale jõuda tal ei õnnestunud: ta kukkus maha.

«Vaene laps,» ütles kukkur-rott. «Kuhu sa tahad minna?»

«Peaksin koju lõunale minema, aga ma ei oska hüpata,» nuttis kängurulaps.

«Katsu, kas sa ei saa lennata nagu mina!» soovitas papagoi. «See on päris kerge. Aja ainult esijalad nii laiali, kui saad, ja lase tuulel ennast kanda, näe, nii!»

Ja papagoi tõusis kõrgele-kõrgele õhku. Kängurulaps katsus ka, aga kukkus alla ja otse järve.

Oli õnn, et üks suur sukelduja-lind tema kukkumist pealt nägi. See tõstis ta oma pika nokaga veest välja ja pani rannale kuivama.

«Ui-ui-ui-ui-ui,» pirises kängurulaps. «Olen märg, mul on kõht tühi ja ma tahan koju!»

«Oh sind vaest küll,» haletses vombat oma urust välja vahtides.

«Mina aitan su hädast. Kui sa üle küngaste hüpata ei oska, siis kaevan sulle tunneli mäe alt läbi. Sealtkaudu saad kergesti koju.»

Abivalmis vombat hakkas tunnelit kaevama. Mullakamakad aina lendasid.

«Nüüd saan varsti koju ema head marjakooki süüa,» mõtles kängurulaps.

Kängurulaps toppis pea tunnelisse ning püüdis edasi pugeda.

«Noh, see veel puudus! Nüüd on ta sinna kitsasse käiku kinni jäädud!» hüüatas kukkurkaru.

Nii oligi. Kängurulaps ei mahtunud käigust läbi. Temast polnud varsti muud näha kui kurvalt siputav saba, ja ta hüüdis haledasti appi.

Sõbrad tulid ja sikutasid väikest kängurut sabast, see polnud põrmugi mõnus.

Viimaks ta sai siiski pikast pimedast tunnelist välja.

«Kas ma enam eluilmaski koju ei saa?» nuuksus ta.

Illustreerinud VALLI HURT

«Sa pead hüppama, väike kanguru!» ütles talle jänes. «Vaata nõnda. Hüppama pead sa, hüppama!»

Just sel silmapilgul paistis künkaharjalt emakanguru.

«Tule nüüd vaatama, mis ma sulle küpsetasin!» hüüdis ema.

Oh, kuidas küll väike kanguru ema nähes rõõmustas!

Mitte silmapilkugi ei mallanud ta enam oodata, ta tahtis kohe marjakooki maitsta.

«Vaata nii, mu väikseke, nüüd sa hüppadki,» ütles ema ja naeratas.

Kangurulaps oli ise nii hämmastunud, et kukkus upakile. Kuid ta tõusis üles ja hüppaski kogu tee ema ja marjakooki juurde.

«Ma teadsin, et sa oskad, kui ainult tahad,» ütles ema.

Ja kõrvu hüppasid nad koju.

Tõlkinud LINDA VIIDING

HELJO MÄND

SAJUPILL JA PAJUPILL

SAJUL SUME SAJUPILL,
MINUL HELE PAJUPILL.

MINU HELE PAJUPILL
KÕLAVAM KUI RAJUPILL,
LÕBUSAM KUI KUREPILL,
TUULE NUUKSUV MUREPILL.

VÄRAVAL ON KRÄÄKSUPILL,
PARDIL VÄGEV PRÄÄKSUPILL,
PEOLEOL ON PEOPILL,
ÕDE KUULAB, PEOS LILL,
KES MEIST VÕITJAKS JÄÄB.

HAJUB SAJU SAJUPILL,
VAIBUB RAJU RAJUPILL,
LÕPEB PRÄÄKS JA KRÄÄKS.
KUSTUB KLUUKSUV KUREPILL,
TUULE NUUKSUV MUREPILL,
MINA VÕITJAKS JÄÄN.

TEINE KOHT ON PEOLEOL,
KOOS ME TEEME LAULUPEO.

HARRI JÖGISALU

Tee-tee-tee-tee

Lähed hommikul tööle. Meeleolu on pidulik. Tunned rõõmu kevadest ja lindude lõputust sirinast. Kased on urbades ja hiirekõrvus, pargis õitsevad sinililled ja ülased. Maa lõhnab, rohelus pistab ninaotsa.

Kuulafad ja hingao sügavalt pakatavate pungade lõhnu. Unustad rutu.

«Tee-tee-tee-tee!» kostab vali, peaaegu tige käsk. Ehmud päris, heidada kiire pilgu kellale ja lisad sammu:

«Vaata, et jää veel hiljaks!»

Külviaeg. Varahommikust hilisõhtuni käib nurmedel künd ja külv. Traktorid murisevad. Aga jätab põllumees korraks masina seisma, tõmbab hinge, paneb piibu põlema, kui juba kuuleb:

«Tee-tee-tee-tee!»

«Kaerakuik hüüab. Ei muud, kui seeme mulda!» sõnab kündja, kopufab piibu fühjaks ja laseb töö käia.

Koolipoisid, vemblad, on jõe ääres. Imetlevad suurvett ja ujutavad kasetohust ja männikorbast laevu. Kas nad kooli ei lähgil «Tee-tee-tee-tee!» ja uuesti, veel valjemini: «Tee-tee-tee-tee!» hüütakse siitsamast salust.

Ja üks mehikestest märkab, võtab raamatupambu ning hõikab:

«Ruttu, ruttu, tunnid on juba alanud!»

Marakratid kahmavad koolikotid ja pistavad punuma.

Yana aednik on viljapuude juures ametis. Muldab ja väetab, kaevab põõsaste aluseid.

Toetub korraks labidale, et pisut selga sirutada, tänulikult päikese poole vaadata, kui juba:

«Tee-tee-tee-tee!»

«Kuule, väänkael! Kas sul häbiraasu pole! Ma ju hommikust saadik teen. Lase nüüd natuke puhata ka. Ise lendad ringi või istud puu otsas, aga mind muudkui sunnid!» naerab vanaperemes ja vaatab vahtraaksal istuvat pruunikirjut lindu, kes aina pead pöörab ja kaela kääneb.

«Küll ma sind tunnen, väänkael!»

Miks siis ei pidanud tundma, kui taat ise oli pesakasti koduvärava vahtra otsa viinud ja väänkaela pere pesitseb selles juba mitmendat aastat.

Tulevad igal kevadel paarikesi, tulevad inimestele nende tegu meelde ja kuulutavad kuivi külvipäevi.

HOLGER
PUKK

Iganäevane sugu

«Näe, hiir!» hüüdis kass. Ja hakkas hiirt taga ajama. «Näe, kass!» hüüdis koer. Ja hakkas kassi taga ajama.

Nii nad jooksid sinna-tänna. Ühest mulgust sisse, teisest välja. Hiire kannul kass. Kassi kannul koer.

Seal nägi hiir kirstu. See tuuldus seina najal. Kaas poikvel.

Hiir lipsas kirstu.

Kass talle järele.

Koer kargas kassile perra.

Kirst lõi kõikuma. Siis käis kõmm! Kaas oli kinni kukunud! Hiir, kass ja koer

istusid lõksus. Pimedas lõksus. Kindlas lõksus.

Vihavaen ununes.

«Ui-uil!» piikus hiir. «Mis nüüd saabl!»

«Mju-mjul!» vingus kass.

«Ei siit pääsel!»

«Nju-njul!» niutsus koer.

«Siia me kondid kōdunevad!»

Vihavaen ununes. Sõprus süvenes.

Kass ütles:

«Kallid kaaslased! Peame üheskoos nõu!»

Koer tõendas:

«Kolm pead ikka kolm pead!»

Hiir rõõmustas:

«Ei saa jõuga, siis saab nõugal!»

Mõtlesid, mõtlesid. Asjata mõtlesid. Uurisid kirstu. Asjata uurisid. Kaas ei liikunud. Kirstulauad olid kõvasti kinni.

«Mju-mju...» ahastas kass.

«Nju-nju...» halises koer.

Aga hiir krõbistas kuskil ja hõiskas:

«Ma närin kirstunurka augul! Seal on pääsme väljal!»

«Kas sa jaksad?» hüüdis kass ja koer.

«Küll ma jaksan! Närin või kolm ööd ja kolm päeva!»

kinnitas hiir. «Kutsun sugulased appil! Väljast närimal!

Siis läheb rutem!»

«Tee seda, tubli hiir!» hüüdis kass ja koer kooris.

Ja kass lisas:

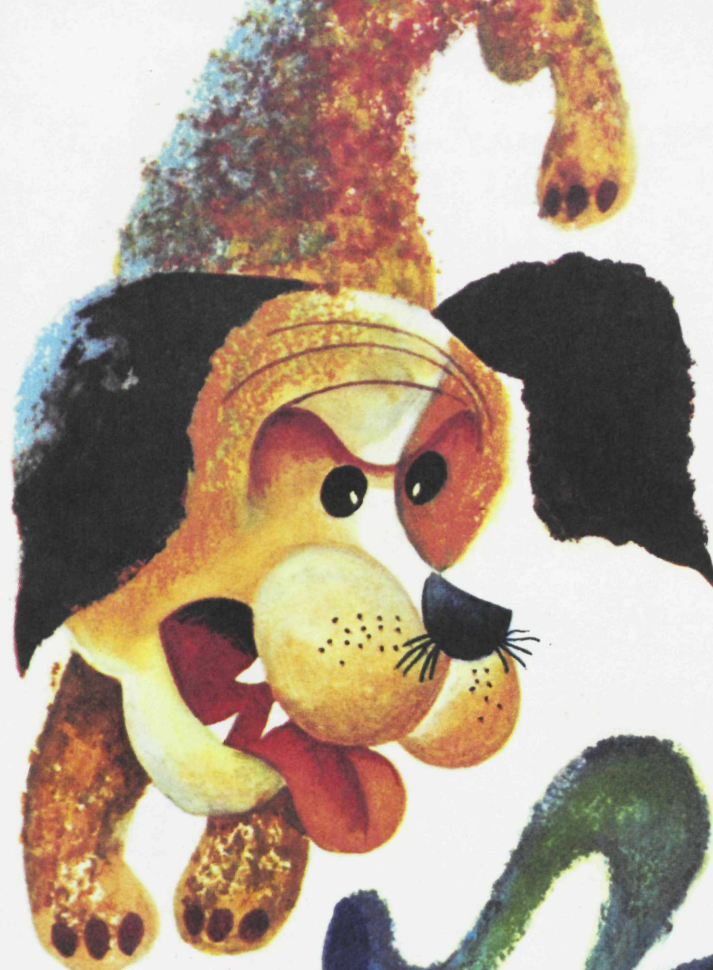
«Mina pühin käpaga puru eemale. Et see sind ei segaks!»

Ja koer lisas:

«Ma lakun su käpad üle. Et need valusaks ei jääks!»

Hiir hakkas usinasti tööle.

Illustreerinud HEINO SAMPU

Näris ja näris. Vahepeal piiksus. Kutsus sugulasi. Varsti need tulidki. Nüüd näriti kirstunurka seest ja väljast. Näriti ja näriti. Seest ja väljast.

Juba paistis valgust.

«Elagu hiir!» hüüdis kass.

«Elagu hiir ja kass!» hüüdis koer.

Hiir ei hüüdnud midagi. Tal polnud aega. Tema näris ja näris.

Juba oleks hiir läbi augu mahtunud. Aga tal ei tulnud seda pähegi. Kass ei mahu! Koer ei mahu! Tuleb närida, närida... Tema siitpoolt, sugulased sealtpoolt.

Viimaks oli auk päratu suur. Kass mahub läbi. Koer mahub läbi.

«Kallid kaaslased! Olge head!» ütles hiir.

Kass pugus läbi augu. Koer pugus läbi augu. Hiir ise vudis ka läbi augu.

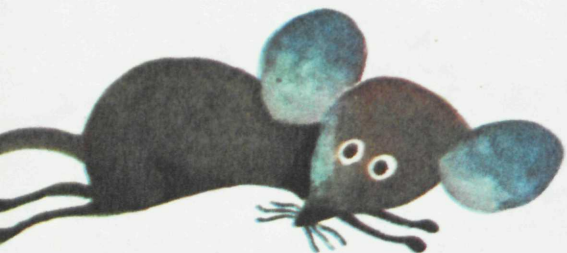
Päike paistis. Linnud laulsid. Kummelid lõhnasid. Jälle vabal!

Kass ringutas, selg küürus. Koer raputas karvad siledaks. Hiir ei jõudnud midagi teha. Sest kass hüüdis:

«Näe, hiir!» Ja kargas hiirt taga ajama.

Koer hüüdis:

«Näe, kass!» Ja kargas kassi taga ajama.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

PÕDRALAPS

PÕDRALAPS LÄKS METSA.

ISA ÜTLES: «ET SA
KAUGELE EI LÄHE. —
KÄBI KUKUB PÄHE!»

ANNE TÖRNPUU,

Tartu 7. Keskkooli III a klassi
õpilane

«Mees koeraga» — papilõike trükkinud 7-aastane RAIVO ANTON Pärnust.

TÄNA TUTVUSTAME «TÄHEKESE» KIRJANDUS-
VÕISTLUSE VÕIDUMEESTE TÖID.

SEEBIMAA

KUI SUL MUSTAD NÄGU, KÄED,
VÄGA KOLE VÄLJA NÄED.

SIIS EI TEA SA SEDA KA,
ET KUSKIL ON ÜKS SEEBIMAA,
KUHU KRIIMUD LAPSED VIIAKSE
JA PUHTALT KOJU TUUAKSE.

SEAL VALGEST SEEBIST MITU MAJA,
BASSEINE AGA ÜLE SAJA.

SEAL LIHTSALT VÕIMATU ON OLLA MUST,
SEAL KÕIGIL LASTEL PESTA END ON LUST.

KADI PAJUPUU,

N. V. Gogoli nim. Tallinna 21.
Keskkooli III b klassi õpilane

KUI MA VEEL VÄIKE OLIN

Kui meie maja alles ehitati, juhtus meil õnnetus. Ema oli kõrgel ja andis isale kive kätte. Mina mängisin all liivaga. Korraga kukkus virnast mitu kivi minu juurde. Ema tuli alla ja nuttis. Arvasin, et ema sai haiget. Aga ema ütles, et need on rõõmupisarad, sest ükski kivi ei olnud kukkunud mulle pihta.

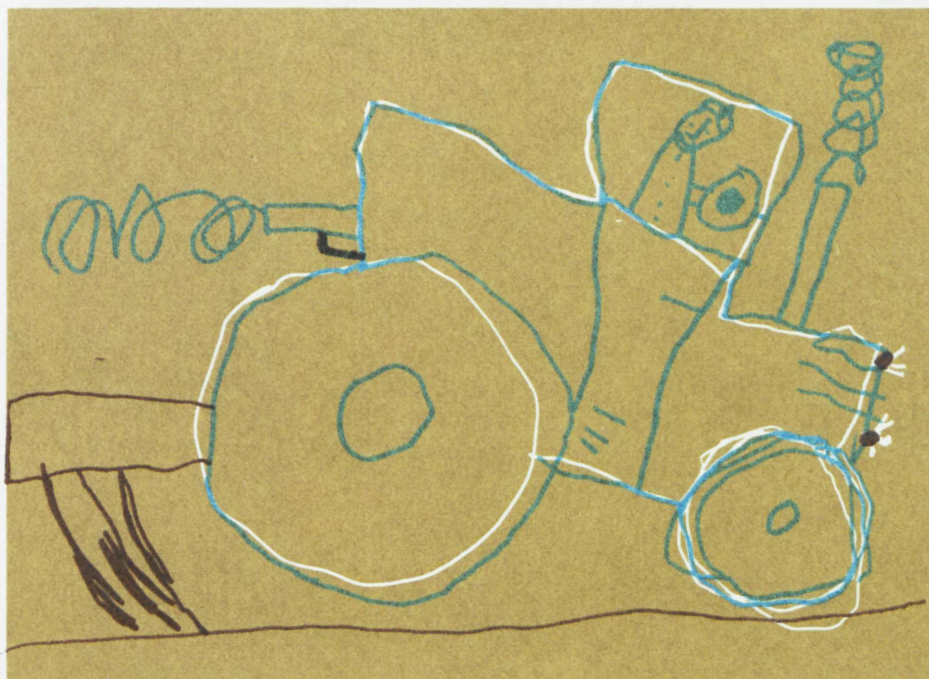
5-aastane MARJE PLEES
Vasalemma Lasteaiast

KATKINE KUU

See lugu juhtus siis, kui mu õde Epp oli alles päris pisike. Taevas oli täiskuu ja Epp ei tüdinenud seda vaatamast. Ohel õhtul nägi ta aga kahanevat kuud. Õde imestas, kuidas kuu katki oli läinud, ning asus kuu-tükki otsima küll voodi alt ja laua alt ja kapi otsast. Kuukild jäi leidmata. Aga Epp hakkas ennast kohe lohutama: «Pole viga, küll ema parandab ära!»

JORI ROOSA,

Tallinna 27. 8-kl. Kooli II b klassi õpilane

«Traktor kündmas» — joonistanud 3-aastane MIKK TEEVEER Sakust.

LUGU LÕNGAKERADEGA

Kogu talvise päeva olid vanaema ja Killuke värvinud, kuivatanud ja kerinud lõngu. Vurr-vurr-vurr! oli vurisenud kerilaud ja toredad lõngakerad olid nüüd kõik käsitöökorvis. Killuke oli ammu oma mängud lõpetanud ja uinunud. Kõik oli vaikne.

«Minust saab tulevärvi soe sall,» hakkas punane lõngakera korvis uhkustama.

Kollane kera kiitles: «Minust tulevad kampsunile päikesekiired.» Sinisest pidi saama müts nagu taevas, rohelisest sokid nagu suvine rohi. Aga pisike valge lõngakera jäi väga kurvaks. Keegi ei pööranud talle tähelepanu. «Mis küll minust saab!» kurtis ta vaikselt.

Ja mis ta nägi! Oli see unenägu! Väljas sadas laia lund.

Killuke jooksis trepilt õue, hüppas ja keksles, sirutas käed lumehelvestele vastu. Aga kinnastel, tema sinistel kinnastel olid suured valged lumehelbed. Täpselt niisugused, nagu neid kõikjal hõljus.

«Nüüd ma tean, milleks kölban,» rõõmustas valge lõngakera.

Hommikul vallis vanaema korvist lõngu. Võttis kõige enne pisikese valge kera ja kõneles: «Sinust koome toredad lumeräitsakad Killu kinnastele.»

«Ma tean,» tahtis lõngakera hüüda, kuid...

Lõngakerad ju ei räägi.

ÜLLI ROOSAAR,

Vasalemma 8-kl. Kooli III klassi õpilane

ERIKA ESOP

Sitikas aias

VIHMAKE TIBAS

JA TIBAS JA TIBAS...

SITIKAS AIAMAAL

SIBAS JA SIBAS...

KOHEVAS MULLAS

TA KOMISTAS TIHTI,

LEIDA EI OSANUD

KADUNUD SIHTI.

OH SINA, SITIKAS,

KAS SA EI TEA,

KAI PANI MULDA

SIIN SEEMNETE REA!

AIAKE VARSTI MEIL

LILLI ON TÄIS,

LILLEDE VAHEL

SA HOOLSAMALT KÄI.

MOLDAAVIA NSV

Kui sa ükskord satud Moldaaviasse, hakkavad sulle seal kindlasti silma tohutu suured puuviljaaiad. Punaste telliskivikatustega lubjavalged talutared kaovad nende vahele päris ära. Aedades aga leidub rohkesti maitsmakutsuvat. Ouna- ja pirnipuud on oma saagised oksad päris maadligi lasknud. Teisal kullendavad lehtede vahel mahlased virsikud ja aprikoosid. Siis märkad marjaseid ploomi-, kirsi- ning murelipuid. Kui palju mekkimisväärsel! Seda jätkub terveks suveks. Jätkub talvekski, mil kõik need annid on purkidesse vekiitud ja meie polettidele pandud.

Seal tunneb su nina lillilõhna. Ja sa näed terveid istandusi, kus õitsevad roosid ning lõhnavad reseedad ja salveid, lavendlid ja iirised. Ei, ega need ole üksnes iluks istutatud lillepeenrad! Siit koguvad moldaavilased ka saaki. — Koguvad lõhna lõhnaõli ja seebi tarvis.

Ning siis hakkavad sulle silma viinamarjaväljad. Niisama suured nagu meie rukki- ja nisupõllud.

Küllap oled ainult paari-kolme viinamarjasorti maitsta saanud. Moldaavias aga kasvab neid üle neljakümne. Viinamarju on mustjaid, kollaseid ja suisa rohelisi, on suuri ja väikseid, on ümarapöselisi ja piklike nägudega marju. Moldaavilased teavad, milleks mingi mari kõlbab. Üks annab head veini, teine maitsvat mahla, kolmandast saab konserve teha, neljandatest pressitakse maailmatu magusaid rosinaid. Meie lastel on Moldaaviaga kõige lähem kokkupuude sügiseti. Siis kui viinamarjamaa oma viinamarju meilegi maiustamiseks saadab.

PINTSLIMOSAIIK

Kunstnikud valmistavad mo-saiike paljudest väikestest erivärvilistest klaas-, kivi-või põletatud savitükkidest. Pabermosaiiki oled sa ehk ise teinud ja tead, kui täpne ja aeganõudev töö see on. Kuid pintslimosaiik saab ruttu valmis.

Pildil näed Maris Meriste tehtud pintslimosaiiki «Lepatriinu». Selle ta koostas lihtsalt pintsliga paberile vajutatud värvijäljenditest. Maris tegi oma mosaiigi värvilisele paberile. Ja see-ga elustab tööd pintslijäl-jendite vahelt paistev ja kohati hoopis vabaks jäe-tud roheline aluspind.

Mosaiigitehnika ei võimal-da kõiki piasasju kujutada. Aluspaberile tõмба pliiatsi-ga õrnad kujutatava pildi piirjooned. Pintsliga ära pa-berile värvilaike tõмба, ainult vajuta. Korrapärased jäljendid saad siis, kui pak-sema värviga täidetud pints-lit hoiad natuke aega pa-beril paigal ja siis tõstad pintslit otsesuunas üles. Kas-utada võid nii ümmargusi

kui ka lapikuid pintsleid, isegi liimpintsleid. Värvili-sele aluspaberile vajuta jäl-jendid gvaššvärvidega, val-gel aluspaberil võid kasu-

tada ka vesivärve.

«Lepatriinu» tegemisel oli Marisel ainult kolm värvi-tooni. Ka sina vali vähe värve — heledamaid ja tu-

medamaid. Sobivamate too-nide leidmiseks sega vär-vid väikestes nõudes val-mis.

SENTA KIVISTIK

OLIVIA SAAR

UNELUGU VÄIKESTELE TÜDRUKUTELE

PÄEV PILLIROOGU PEITIS END
KUI SOOJA SULESÄNGI.

LÄKS ÜLE KAJAKATELEND
JA LAINE MERES MÄNGIS.

PÄEV UNEJUTTU KUULAS ROOS,
ROOG VARJAS MUSTA TAEVA.
KÕIK PARDIPOJAD PESAS KOOS
JA SADAMATES LAEVAD.

PÄEV LINDUDEGA UNNE JÄI.
ROOG TASAHIJLU LIIGUB.
MU UNELAULGI LAULDUD SAI.
ÕÕ MERE KOHAL KIIGUB.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

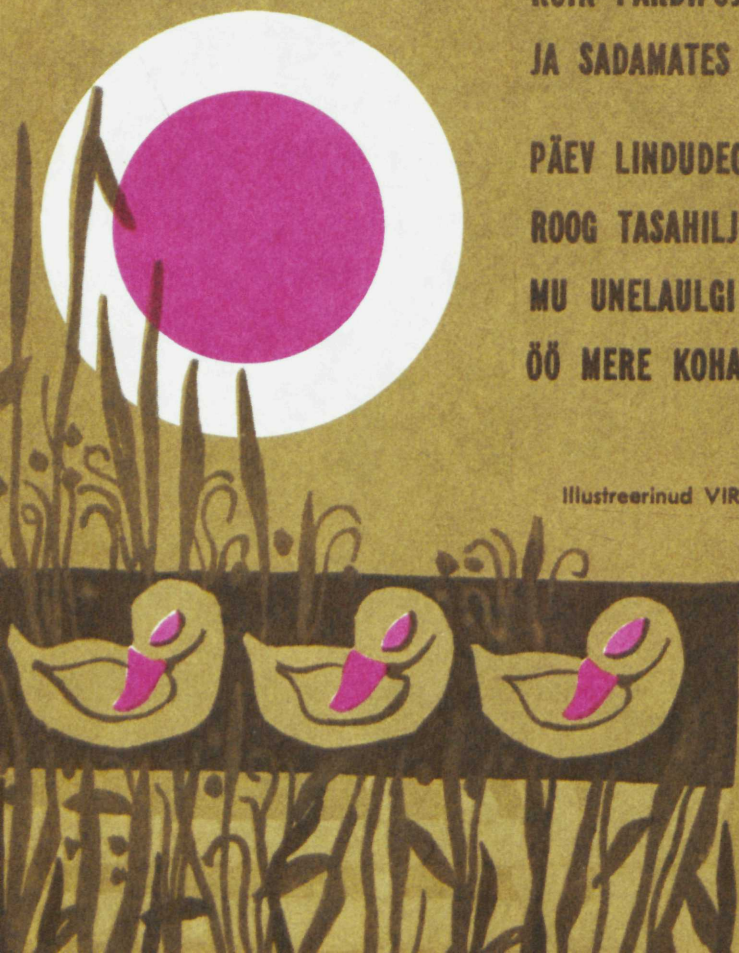

TINASÕDURID MAGAVAD TINASTES TUBADES,
MÄNGULAHING NEIL AMMUGI LÕÖDUD,
TINAKASTRULIS KEEDETUD SÕDURIPUDER
SAI TINATALDRIKULT SÕÖDUD.

UNELUGU VÄIKESTELE POISTELE

TINASÕDURID MAGAVAD TINASTES VOODITES,
TINAVALVUR PEAB VAHVASTI VAHTI,
MÄNGUVAENLASE TULEKUL TINANE PASUN
LÕÖB HÄDASIGNAALI LAHTI.

TINASÕDURID MAGAVAD TINASTEL PATJADEL,
MÄNGU-UNI NEIL TINASELT RASKE.
POISID-KINDRALID, TEIEGI, TEIEGI KOHE
UND SILMA NATUKE LASKE.

ARVA
ARA!

TÄNASED PEAMURD-
MISPÄHKLID ON PIO-
NEERIMAALT. PARE-
MATELE LAHENDA-
JATELE PREEMIADI!

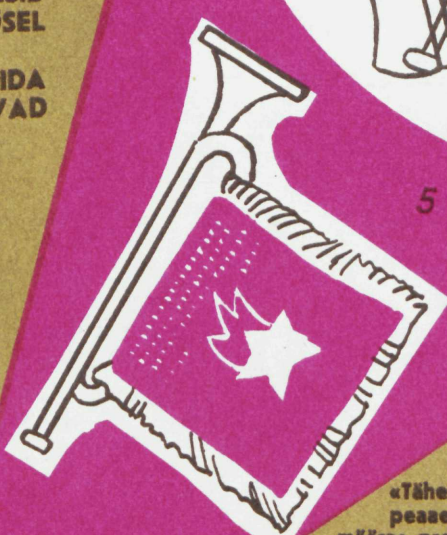
3. NII HOITAKSE FAN-
FAARI PUHUMISEL.
KUIDAS HOIAB PIO-
NEERIRIVIS SEISEV
FANFARIST OMA PA-
SUNATI VASTUS TU-
LEB JOONISTADA.

ARVA
ARA!

4. NÄED SIIN NELJA
MÄRKI. MISSUGUSTE
PIONEERIMARSRUU-
TIDE JUURDE NEED
KUULUVADI
5. PIONEERIDEL ON
VIIS PÕHILIST SIGNA-
LISEERIMISMOO-
DUST. MISSUGUSEDI
6. MILLISED 13 ASJA
ON SIA JOONISTA-
TUD!

1. SIIN ON KOLM
LÖKKETÜÜPI. MISSU-
GUSE SA NEIST VA-
LIKSID, KUI PEAKSID
OLEMA ÜÜSEL
LAAGRIVALVES!
2. KOLM KÄBII MIDA
NEED KÜLL VÕIVAD
TÄHENDADA!

ARVA
ARA!

ARVA
ARA!

KES SAAVAD PREEMIA

«Tähekes» nr. 3 pähklite puremisega said
peaegu kõik lapsed hästi hakkama. Loos
määras preemiad Tiina Sillandile, Margit Sutlle, Meelis
Laansalule, Luule Raisile, Merike MÜürile, Peeter Kalju-
mäele.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 5 —
1973, XIV aastakäik, ilmub üks kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress:
Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67 a.
Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, teh-
nika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.
Kollegium: V. Kofkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, H. Raifiste.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.
Laduda antud 20. III 1973. Trükkida antud 13. IV 1973. Trükkiarv 68 000. Paber 90x60/8.
Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,88. MB-03399. Tellimise nr. 840. EKP Keskkomitee
Kirjastuse Trükikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67 a.

Esikaanel JAAN TAMMSAARE joonistus
«Krasnu sõber Pontu aiatööbi».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии,
Таллин-200 007, Пярну маantee, 67-а. Ар-
вес редакция: ЭССР. Таллин 200 007, Пяр-
ну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Зак. 840.
Тираж 68 000.

Auh! Auh! Auh!

Ühel päeval ütles meie õpetaja:

**KRÄSSU, KRÄSSU, KÜLLAP SA JU TEAD:
LASTE JUURES ON KA PALJU HEAD.
SEDAGI SA LUULES KAJASTAMA PEAD!**

Jah, kritiseerida oli palju lihtsam. Halvad asjad torkasid kohe silma. Head teod tunduvad täiesti tavalistena. Neid nagu ei märkakski. Aga mina siiski märkasin. Läksin Tähekesega tema kooli ja märkasingi.

**LÄHEB PIONEER —
TÄHELAPSED VUDINAL JÄREL.
SEISMA JÄÄB PIONEER —
TÄHELAPSED SEISAVAD JÄREL,
KUULAVAD AMMULI SUI,
KUI
PIONEER NEILE RÄÄKIMA HAKKAB.
JUTUVADIN JA RÜSELUS LAKKAB. —
OMA JUHTI KUULAMA JU PEAB,
SEST ET TEMA PALJU OSKAB, PALJU
TEAB.**

**HUVITAV, MIS SIIN ON!
MIDA TEIE ARVATE! KIRJUTAGE!**

Aga nüüd kirjutage mulle, missuguseid foredaid koondusi teie sõbrad-pioneerid teile on korraldanud. Kirjutage ka nendest oma sõpradest lähemalt. Jään ootama.

Minu eelmisele kirjale oli palju usinaid vastajaid. Koerapildid saadan seekord Thea Peebole Tartust, Margit Mäesalule Kingissepa Algkoolist, Ene Rossmannile «Vambola» kolhoosist, N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkooli III a klassile, Anu Tiiratsile Adavere 8-kl. Koolist, Ly Mäidessoole Viljandi 4. 8-kl. Koolist ja Silver Simmermannile Tartust.

Krässu

Kui tädile, kes elab teises majas, toodi briketti, aitasin neid pangedesse laduda. Tädi ise viis kuuri. Aga kui naabronule toodi briketti, ladusin neid korvi ja tirisin korvi isegi kuuri. See oli tore töö. Pärast olime väsinud ja mustad. Siis läks onu poodi ning tõi meile sealta kalja ja kommi.

6-aastane THEA PEEBO
Tartust

Möödunud suvel olin maal vanaema ja vanaisa juures. Aitasin vanaemal kanu süüta ning käisin vanaisaga karjas. Öhtuti ajasin vanaisaga lehmad jälle koju tagasi. Ka pliidipuude kandmine oli minu hooleks. Aga kui vanaema õmbles mulle uut kleiti, aitasin õmblusmasina vänta ajada.

MARGIT MÄESALU Kingissepa
Algkoolist

Meie koolis on vanemate inimeste abistamise salk. Salga liikmed täidavad truult oma ülesandeid. Töid on tulnud igasuguseid teha. Nii pidid poisid ükskord lehma lüpsma. Küll neil oli sellega alles tegu!

Kord olid ühel haigel tädil puud lõhkumata. Otsustasime appi rutata. Poisid lõhkusid halud pooleks, tüdrukud ladusid aga need riita.

Meid on tihti kiidetud. Ja see innustab veel enam.

ENE ROSSMANN Tartu rajooni
«Vambola» kolhoosist

